

se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., namítá, že nebylo zjištěno, že jednání obžalovaného bylo způsobitelným, stupňovati cenu předmětu potřeby. Zmateční stížnost je v obojím směru v nepravu. Nalézací soud podřadil jednání obžalovaného skutkové podstatě přečinu pletich dle rozsudkových důvodů právě vzhledem k tomu, že platil Š-ovi švestky jako trnky (švestky) a pak jako kvas. Toto samo o sobě snad poněkud nejasné rčení dochází vysvětlení právě ve svědeckých údajích samotného Š-a, jemuž obžalovaný zaplatil, jak rozsudek zjišťuje, za švestky (trnky) nejprve jako za švestky 6000 K (t. j. za 100 q po 60 K) a 2000 K za dovoz, později pak jako za kvas 8000 K a na dovozném 2000 K čili, jak uvádí Š., že mu obžalovaný doplatil rozdíl nad maximální cenu 18.000 K. Nalézací soud zejména v zaplacení tohoto peníze obžalovaným spatřuje vším právem okolnost, která měla v zápětí, že se výrobní cena 1 litru slivovice, která by byla při maximální ceně 60 K za 1 q švestek činila 11 K, zvýšila na 20 K. Nelze tedy činiti rozsudku důvodně výtky z toho, že se svědeckou výpovědí Š-ovou podrobně nezabývá, tím méně lze říci, že svého závěru o způsobilosti jednání obžalovaného, zvýšiti cenu předmětu potřeby, neodůvodňuje. Než stejně neprávem namítá zmateční stížnost, že obžalovaný dal Š-ovi jen to, co mu právem patřilo. Nařízení úřadu pro výživu lidu ze dne 3. července 1918, čís. 244 ř. zák., jímž byly pro kritickou dobu stanoveny nejvyšší ceny švestek, nerozeznává mezi ovocem, určeným a hodícím se k výrobě slivovice, na straně jedné, a ovocem, určeným a vhodným k jiným způsobům upotřebení, na straně druhé. Nebyl tedy ani obžalovaný oprávněn, pokud se týče povinen, platiti Š-ovi za švestky proto, že byly dodatečně určeny k pálení slivovice, ceny vyšší než cenu maximální, 60 K za 1 q; nerozhoduje tudíž, učinil-li tak obžalovaný, jak praví zmateční stížnost, chtěje se vyhnouti sporu.

Čís. 996.

Předražování (čís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).

Pro trestnost činů proti předpisům o válečné lichvě jest lhostejno, že spáchány byly před státním převratem na území býv. Rakouska, jež nepřípadlo republice Československé.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1922, Kr II 828/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 12. července 1921, jímž byl obžalovaný dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečiny § 23 čís. 4 a § 20 čís. 2 čís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Odůvodněna jest zmateční stížnost, pokud uplatňuje zmatek dle § 281 č. 9 a) tr. ř. Neprávem odmítl soud první stolice podřadění skutku pod ustanovení § 20 (23) č. 4 císařského nařízení ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z. proto, že skutek spáchán byl před převratem v Haliči a ve Vídni, a že

zákony lichevní určeny jsou na ochranu zaopatřování tuzemského obyvatelstva předměty potřeby, které, ježto Československá republika té doby ještě neexistovala, ohroženo neb poškozeno býti nemohlo. Nehledíc k tomu, že zákonem ze dne 28. října 1918, č. 11 sb. z. a n. bylo stanoveno, že veškeré dosavadní zemské a říšské zákony zůstávají v platnosti a že tím zachována byla právní kontinuita, která by již sama o sobě stačila, udržeti v platnosti materielní trestnost činu obžalovaného, jest zřejmo, že činnost, která byla způsobila, ať již sama, nebo ve spojení s jinými obchody téhož rázu, nepříznivě působiti na tvoření cen v tehdejší území státu rakouského, nepřímo musila též působiti na úroveň cen v nynějším území republiky Československé, které náleželo, alespoň z největší části, k mocnářství rakousko-uherskému, takže ohroženo neb poškozeno bylo jimi nepřímo i zásobování obyvatelstva zemí republiky Československé. Pokud pak poukazuje rozsudek na předpisy o amnestii dle zákona ze dne 28. května 1919, č. 299 sb. z. a n., mají právě tyto předpisy (§ 13) účinnost pro lichevní činy, spáchané před převratem, a poskytují pachateli v druhém odstavci § 13 č. 1 možnost, státi se, vyhověl-li jinak podmínkám, amnestie účastným v případech, jako jest přítomný. Nelze se proto těchto předpisů dovolávati na oporu právního názoru soudu první stolice.

Čís. 997.

Spolupachatelem zločinu veřejného násilí dle § 83 tr. zák. jest zásadně každý, kdo neoprávněně vnikl proti výslovně nebo mlčky projevené vůli oprávněného do domu. Souběh s přestupkem dle § 411 tr. zák.

Skutková podstata zločinu veřejného násilí dle § 98 b) tr. zák. nevyžaduje za všech okolností, by výslovně jmenováno bylo zlo, jímž se hrozí, stačí, vychází-li z okolností nepochybně na jevo, o jaké zlo se jedná. Pokud jest obsažena skutková podstata zločinu dle § 98 b) tr. zák. ve zločinu dle § 83 tr. zák.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1922, Kr I 1149/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. dubna 1921, pokud jím byl obžalovaný Rudolf A. uznán vinným přestupkem dle §§ 5, 411 tr. zák., kdežto ostatní obžalovaní byli dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločiny dle §§ 83 a 98 lit. b) tr. zák. potud, pokud napadla sprostění obžalovaných Rudolfa A-a, Václava T-a, Vojtěcha P-a, Josefa Z-a, Josefa M-a, Josefa P-a, Jana K-a, Vincence B-a, Zdeňka D-a z obžaloby pro přečin dle § 83 tr. zák., jakož i sprostění Josefa Z-a, Václava T-a a Václava S-a z obžaloby pro zločin dle § 98 lit. b) tr. zák. pro žalobní děj ze dne 21. srpna 1920, rozsudek v tomto rozsahu zrušil a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl; zavrhl však zmateční stížnost státního zastupitelství, pokud napadla sprostění obžalovaných Václava T-a a Zdeňka D-a z obžaloby pro zločin dle § 98 lit. b) tr. zák., pro žalobní děj ze dne 19. srpna 1920.

Důvody:

Po stránce věcné (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) vytýká stížnost rozsudku právem, že se zakládá na právně mylném výkladu zákona. Prvý soud vy-